

Emlékeim az 1974. április 27-i Ariosto-émléknappra rendezett versenyről

A versenyre magára a felkészülés már jóval előtte elkezdődött. Úgy emlékszem, több téma közül lehetett választani, amit több oldalas értekezésben kellett kifejteni. Én a „*Che cosa mi offri la cultura italiana?*” c. témát választottam.

Ezt, az előző évben olasz rokonoknál tett látogatásom inspirálta, amikor több etruszk művészeti emléket és régészeti romterületet is sikerült felkeresnem.

A dolgozat elkészülte után a verseny belépője – a versenynek magának is nevet adó Ariosto-évből adódóan – egy memoriter volt az „*Orlando furioso*”-ból.

Számomra a verstanulás jelentette a nehezebb feladatot, hiszen amikor kiderült, hogy az írásbeli dolgozatom jól sikerült, és bejutottam a versenyre, még a vonton is csak azzal voltam elfoglalva, hogy hibátlanul szavaljam el a versrészletet.

Azért a vonaton, mert magának a rendezvénynek a monori József Attila Gimnázium és Közgazdasági Szakközépiskola adott otthont.

Az utazás alatt már együtt izgultunk harmadikosok és negyedikesek, egymásnak mondtuk fel a verseket és találgattuk, hogy mi fog történni, milyen megmérettetésben lesz részünk. Tanárnőnk Ogonovsky Edit néni mosolyogva nyugtatott bennünket és kérdezgette ki az ominózus versrészleteket.

Megérkezve a gimnáziumba, kicsit kicsinek tűnt nekem a László Gimnázium megszokott méreteihez képest, de igazából a verseny kötött le. Egy – ha jól emlékszem – tanteremben ülünk le, de lehetett a könyvtár is. Elég sötét helyiségnek tűnt, ahol velünk szemben foglalt helyet a bírálóbizottság. Köztük jeles tanárok, egyetemi professzorok és más tekintélyes emberek voltak.

Elsőként a verset kellett elmondani. Szerencsére nem sültem bele, végig tudtam mondani. Abban nem vagyok biztos, hogy először mindenki elmondta a saját versét, azután kapott vagy húzott témát, amiről beszélnie kellett, vagy a vers után közvetlenül került sor a szóbeli meghallgatásra. Azt, hogy miről kellett beszélnem, már nem tudom, de köze volt ahhoz, hogy saját élményeimet is beleszőhettem.

Amikor mindenki – évfolyamának megfelelően végighallgatva a többiekét – végzett, a zsűri visszavonult, mi pedig megebédeltünk az iskolában, és körbe is vezettek a helyiek a termeken, tájékoztattak az ott folyó oktatásról. Lelkes vendéglátásban volt részünk, tanárok és gyerekek részéről egyaránt.

Délután azután eredményhirdetésre ismét összegyűltünk, Nagy izgalommal vártuk az eredményt. Ha jól emlékszem, hátulról előre haladtak az értékeléssel. Nem akartam a fülemnek hinni, hogy még mindig nem kerültem sorra, Végül azután engem említettek. Nagyon meglepődtem, és örültem, szinte nem is fogtam fel.

Szabó Győző és a zsűri méltató szavai azért nagyon jól estek. (Talán, ha akkor létezett volna egyszakos olasz az egyetemen, akkor – ugyan túl a jelentkezésen a főiskolára - még meggondoltam volna, hogy később átmenjek-e olasz szakra.)

Hazafelé nagyon boldog és vidám voltam, a velem versenyző iskolatársak is velem örültek, ami nagyon jól esett.

Még ma is őrzöm a dolgozatot, az emléklapot, Simon Gyula fordításában és ajánlásával Ariosto *Őrjöngő Roland* 1. és 2. énekét és a Szépművészeti Múzeum híres alkotásait bemutató olasz nyelvű művészeti albumot.

Azóta Edit néni jóvoltából többször is eljutottam általános-, és középiskolai olasz tanulmányi versenyekre mint zsűritag, sőt legnagyobb fiamnak is sikerült nagyon szép eredményt elérnie a két tannyelvű diákok 7b versenyében. Ezek a versenyek már messze túlnóttek az első 10-20 fős résztvevői létszámon, de úgy érzem, hogy a gyerekeket ugyanaz az izgalom, lelkesedés és büszkeség tölti el, mint bennünket 1974-ben.